

ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

Ο ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΙΣΠΑΝΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ

30 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ



ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΜΟΣ 2



ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: EL LABERINTO DE LOS ESPÍRITUS

Από τις Εκδόσεις Planeta, Βαρκελώνη 2016

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο λαβύρινθος των πνευμάτων – Τόμος 2**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Carlos Ruiz Zafón

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Κνήτου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Carlos Ruiz Zafón, 2016

© Φωτογραφίας εξωφύλλου:

Francesc Català-Roca/Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2017, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2430-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2156-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΤΟΜΟΣ 2

*Μετάφραση:
Βασιλική Κνήτου*



ΟΙ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΙ

Όταν ο Βιλαχουάνα τελείωσε την αφήγησή του, τα μάτια του γυάλιζαν και το στόμα του είχε στεγνώσει. Η Αλίθια χαμήλωσε το βλέμμα κι έμεινε σιωπηλή. Έπειτα από λίγο ο δημοσιογράφος ξερόβηξε κι εκείνη του χάρισε ένα αχνό χαμόγελο.

«Η Σουσάνα δεν ξανάδε ποτέ τον σύζυγό της ούτε τις κόρες της. Επί δύο μήνες πήγαινε σε αστυνομικά τμήματα, νοσοκομεία και ιδρύματα και ρωτούσε για κείνους. Κανένας δεν ήξερε τίποτα. Μια μέρα, απελπισμένη, αποφάσισε να τηλεφωνήσει στη δόνια Φεδερίκα Ουμπάκ. Της απάντησε ένας υπηρέτης, που τη συνέδεσε με έναν γραμματέα. Η Σουσάνα τού είπε τι είχε συμβεί, καθώς και ότι η κυρία του ήταν η μόνη που θα μπορούσε να τη βοηθήσει. “Είναι φίλη μου”, είπε».

«Η καημένη», μουρμούρισε η Αλίθια.

«Μετά από λίγες μέρες τη μάζεψαν από τον δρόμο και την πήγαν στο ψυχιατρείο, στη γυναικεία πτέρυγα. Έμεινε εκεί κάμποσα χρόνια. Ύστερα από καιρό είπαν ότι το είχε σκάσει. Τρέχα γύρευε. Η Σουσάνα χάθηκε για πάντα».

Ακολούθησε μακρά σιωπή.

«Και ο Βίκτορ Ματάς;» ρώτησε η Αλίθια.

«Ο δικηγόρος Μπριάνς, που καιρό πριν είχε προσληφθεί από την Ισαβέλα Ζισπέρ για να προσπαθήσει να βοηθήσει τον Νταβίδ Μαρτίν, έμαθε απ’ αυτόν τον τελευταίο ότι και ο Ματάς είχε καταλήξει στο κάστρο του Μοντζουίκ. Τον κρατούσαν απομονωμένο σε ένα κελί κατόπιν ρητής εντολής του διευθυντή της φυλακής, του don Μαουρίθιο Βαλς, και δεν του επιτρεπόταν να βγαίνει στο προαύλιο με τους άλλους κρατουμένους, ούτε να δέχεται επισκέψεις ή να διατηρεί οποιαδήποτε επαφή με τον έξω κόσμο. Ο Μαρτίν, που κι αυτόν τον είχαν στείλει κάμποσες φορές στην απομόνωση, ήταν ο μό-

νος που είχε καταφέρει να μιλήσει μαζί του, ανταλλάσσοντας κάποιες λέξεις απ' την άλλη μεριά του διαδρόμου. Έτσι έμαθε ο Μπριάνς τι είχε συμβεί. Φαντάζομαι ότι τότε πια τον δικηγόρο τον βάραινε η συνειδησή του κι ένιωθε εν μέρει ένοχος, οπότε αποφάσισε να αρχίσει να βοηθάει όλους εκείνους τους φτωχοδιαβόλους που είχαν παγιδευτεί εκεί πέρα. Τον Μαρτίν, τον Ματάς...»

«Ο δικηγόρος των χαμένων υποθέσεων...» είπε η Αλίθια.

«Ποτέ δεν κατάφερε να τους σώσει, φυσικά. Τον Μαρτίν τον δολοφόνησαν κατόπιν εντολής του Βαλς – ή έτσι είπαν τουλάχιστον. Κανένας δεν έμαθε τι απέγινε ο Ματάς. Ο θάνατός του παραμένει μυστήριο. Και η Ισαβέλα, την οποία πιστεύω ότι ο φτωχός ο Μπριάνς την είχε ερωτευτεί, όπως την ερωτεύονταν όλοι όσοι τη γνώριζαν, είχε πεθάνει πρώτη απ' όλους, επίσης κάτω από πολύ ύποπτες συνθήκες. Μετά απ' όλα αυτά, ο Μπριάνς δεν ξανασήκωσε ποτέ πια κεφάλι. Είναι καλός άνθρωπος, αλλά τρομαγμένος και κατά βάθος έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί να κάνει τίποτα».

«Πιστεύετε ότι ο Ματάς είναι ακόμα εκεί;»

«Στο κάστρο; Ελπίζω ο Θεός να μην έχει φανεί τόσο σκληρός μαζί του και να τον έχει πάρει από καιρό».

Η Αλίθια κατένευσε, προσπαθώντας να χωνέψει όλα όσα είχε ακούσει.

«Κι εσείς;» ρώτησε ο Βιλαχουάνα. «Τι σκέφτεστε να κάνετε;»

«Τι εννοείτε;»

«Σκοπεύετε να μείνετε άπρακτη ύστερα απ' όλα όσα σας είπα;»

«Τα χέρια μου είναι δεμένα όσο και του Μπριάνς», αποκρίθηκε η Αλίθια. «Για να μην πω περισσότερο».

«Τι βολικό».

«Με όλο τον σεβασμό, δεν ξέρετε τίποτα για μένα».

«Μιλήστε μου τότε. Βοηθήστε με να συμπληρώσω την ιστορία. Πείτε μου τι μπορώ να κάνω».

«Έχετε οικογένεια, Βιλαχουάνα;»

«Γυναίκα και τέσσερα παιδιά».

«Και τους αγαπάτε;»

«Περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο. Τι σχέση έχει αυτό τώρα;»

«Θέλετε να σας πω τι πρέπει να κάνετε; Στ' αλήθεια;»

Ο Βιλαχουάνα κατένευσε.

«Τελειώστε την πραγματεία σας. Ξεχάστε τον Ματάς. Τον Μαρτίν. Τον Βαλς κι όλα αυτά που μου είπατε. Ξεχάστε κι εμένα – ποτέ δεν ήρθα να σας βρω».

«Δεν ήταν αυτή η συμφωνία μας», διαμαρτυρήθηκε ο Βιλαχουάνα. «Με ξεγελάσατε...»

«Καλώς ήρθατε στο κλαμπ», είπε η Αλίθια, προχωρώντας ήδη προς την έξοδο.

2

Λίγο μετά την έξοδό της απ' την Ακαδημία στο Μέγαρο Ρεκασένς, η Αλίθια χρειάστηκε να σταθεί στη γωνία ενός στενού για να κάνει εμετό. Πιάστηκε από την κρύα πέτρα του τοίχου κι έκλεισε τα μάτια, νιώθοντας τα χείλη της γεμάτα χολή. Προσπάθησε να πάρει μια βαθιά ανάσα και να συνέλθει κάπως, αλλά την έπιασε άλλη μια κρίση ναυτίας και παραλίγο να πέσει με τα γόνατα καταγής. Αν δεν το έκανε, ήταν επειδή κάποιος την έπιασε. Όταν η Αλίθια στράφηκε, είδε μπροστά της το πρόσωπο του Ροβίρα, με μια έκφραση που φανέρωνε μεγάλο ενδιαφέρον και αγωνία. Ο μαθητευόμενος κατάσκοπος την κοιτούσε λυπημένος.

«Είστε καλά, δεσποινίς Γκρις;»

Εκείνη προσπαθούσε να ξαναβρεί την ανάσα της.

«Μπορώ να μάθω τι κάνεις εδώ, Ροβίρα;»

«Να, σας είδα από μακριά που παραπατούσατε και... συγγνώμη κιόλας».

«Καλά είμαι. Φύγε».

«Μα εσείς κλαίτε, δεσποινίς».

Η Αλίθια ύψωσε τον τόνο της φωνής της και τον έσπρωξε δυνατά και με τα δυο της χέρια.

«Φύγε από δω, ηλίθιε», τον αποπήρε.

Ο Ροβίρα έφυνε σκυφτός, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, με βλέμμα πληγωμένο. Η Αλίθια στηρίχτηκε στον τοίχο. Σκούπισε τα δάκρυά της με τις παλάμες της και, σφίγγοντας οργισμένη τα χείλη της, άρχισε να προχωράει.

Στον δρόμο για το σπίτι βρήκε έναν πλανόδιο πωλητή και αγόρασε μερικές καραμέλες ευκαλύπτου για να μαλακώσει εκείνη την ξινή γεύση στο στόμα της. Ανέβηκε τη σκάλα αργά αργά και, φτάνοντας στην πόρτα, άκουσε από μέσα φωνές. Σκέφτηκε ότι ίσως να είχε έρθει ο Φερναντίτο σε αναζήτηση νέων εντολών ή για να δώσει αναφορά για την αποστολή του και τελικά τα είχαν βρει με τον Βάργκας. Άνοιξε την πόρτα και είδε ότι ο Βάργκας στεκόταν όρθιος δίπλα στο παράθυρο. Καθισμένος στον καναπέ, κρατώντας ένα φλιτζάνι τσάι και χαμογελώντας γαλήνια, ήταν ο Λεάντρο Μοντάλβο. Η Αλίθια έμεινε να στέκεται στο κατώφλι, κατάχλομη.

«Κι εγώ που νόμιζα ότι θα χαιρόσουν που θα μ' έβλεπες, Αλίθια», είπε ο Λεάντρο καθώς σηκωνόταν.

Η Αλίθια έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του, βγάζοντας το παλτό της και ανταλλάσσοντας ένα βλέμμα με τον Βάργκας.

«Δεν... δεν ήξερα ότι θα ερχόσασταν», ψέλλισε. «Αν το ήξερα...»

«Ήταν σε γενικές γραμμές απόφαση της τελευταίας στιγμής», συνέχισε ο Λεάντρο. «Έφτασα χτες το βράδυ, πολύ αργά, αλλά η αλήθεια είναι ότι δε θα μπορούσα να έχω διαλέξει καλύτερη στιγμή».

«Να σας προσφέρω κάτι;» είπε η Αλίθια.

Ο Λεάντρο έδειξε το φλιτζάνι του με το τσάι.

«Ο αστυνόμος Βάργκας από δω είχε την καλοσύνη να μου φτιάξει ένα υπέροχο φλιτζάνι τσάι».

«Ο κύριος Μοντάλβο κι εγώ συζητούσαμε τα στοιχεία της υπόθεσης», είπε ο Βάργκας.

«Τι καλά...»

«Άντε, δώσε μου ένα φιλί, Αλίθια, που έχω μέρες να σε δω».

Εκείνη πήγε κοντά του κι άγγιξε τα μάγουλά του με τα χείλη της. Μια λάμψη στο βλέμμα του Λεάντρο τής έδωσε να καταλάβει ότι εκείνος είχε διακρίνει τη μυρωδιά της χολής στην ανάσα της.

«Όλα καλά;» ρώτησε ο Λεάντρο.

«Ναι. Ανακατεύτηκε λίγο το στομάχι μου. Αυτό μόνο».

«Θα πρέπει να προσέχεις περισσότερο. Αν δεν είμαι εγώ κοντά να σε προσέχω, παρασύρεσαι».

Η Αλίθια κατένευσε και χαμογέλασε πειθήνια.

«Εμπρός, κάθισε. Πες μου. Ο αστυνόμος από δω μου είπε ότι είχες ένα γεμάτο πρωινό. Μια επίσκεψη σε κάποιον δημοσιογράφο, νομίζω».

«Τελικά με έστησε. Κατά πάσα πιθανότητα δε θα είχε τίποτα να μου πει».

«Τι αγενείς που γίνονται οι άνθρωποι σ' αυτή τη χώρα».

«Σ' αυτό συμφωνεί κι ο Βάργκας», σχολίασε η Αλίθια.

«Πάλι καλά που κάποιοι συνεχίζουν να δουλεύουν. Όπως εσείς, που στην ουσία έχετε ήδη διαλευκάνει την υπόθεση».

«Α, αλήθεια;»

Η Αλίθια κοίταξε τον Βάργκας, που χαμήλωσε το βλέμμα.

«Ε, όλη αυτή η ιστορία με τη Μετρομπάρνα, τον σοφέρ κι αυτό τον Σαντσίς. Μου φαίνεται ότι τους έχετε τυλίξει σε μια κόλα χαρτί, που λένε. Τα στοιχεία είναι απράνταχτα».

«Είναι μόνο περιστασιακές ενδείξεις. Τίποτα παραπάνω».

Ο Λεάντρο γέλασε καλοκάγαθα.

«Βλέπετε τι σας έλεγα, Βάργκας; Η Αλίθια ποτέ δεν είναι ευχαριστημένη με τον εαυτό της. Είναι τελειομανής».

«Το μήλο κάτω απ' τη μηλιά...» σχολίασε ο Βάργκας.

Η Αλίθια ετοιμαζόταν να τον ρωτήσει τι δουλειά είχε στη Βαρελώνη, όταν η πόρτα του διαμερίσματος άνοιξε εξάφνα κι ο Φερναντίτο, λαχανιασμένος μετά την τρεχάλα του στη σκάλα, βρέθηκε να στέκεται καταμεσής του σαλονιού.

«Δεσποινίς Αλίθια, φρέσκα νέα! Δε θα πιστέψετε τι ανακάλυψα!»

«Δε φαντάζομαι να μου πεις ότι παρέδωσες απέναντι την παραγγελία μου κατά λάθος», τον έκοψε η Αλίθια, καρφώνοντάς τον με το βλέμμα.

«Καλή μου», είπε ο Λεάντρο. «Ποιος είναι αυτός ο τόσο εξυτηρετικός κύριος; Δε θα μου τον συστήσεις;»

«Είναι ο Φερναντίτο. Ο μικρός του μπακάλικου».

Ο νεαρός ξεροκατάπιε και κατένευσε.

«Λοιπόν; Δε μου τα έφερες;» τον ρώτησε η Αλίθια με απότομο ύφος.

Ο Φερναντίτο την κοιτούσε βουβός.

«Σου είπα αυγά, γάλα, ψωμί και δυο μπουνκάλια λευκό Περαλάδα. Α, και ελαιόλαδο. Τι απ' όλα δεν κατάλαβες;»

Ο Φερναντίτο διάβασε την αγωνία στο βλέμμα της Αλίθια και κατένευσε ξανά λυπημένος.

«Συγγνώμη, δεσποινίς Αλίθια. Δικό μου το λάθος. Ο Μανόλο λέει ότι όλα είναι έτοιμα. Και να τον συγχωρείτε. Δε θα επαναληφθεί».

Η Αλήθεια χτύπησε κάμποσες φορές τα δάχτυλά της.

«Εμπρός λοιπόν, πήγαινε. Τι περιμένεις;»

Ο Φερναντίτο κατένευσε και πάλι και εξαφανίστηκε.

«Λοιπόν, αυτός δεν παίρνει με τίποτα μπροστά», πέταξε η Αλήθεια.

«Γι' αυτό μένω σε ξενοδοχείο πολυτελείας», είπε ο Λεάντρο.

«Όλα γίνονται με ένα τηλεφώνημα».

Η Αλήθεια φόρεσε ένα γαλήνιο χαμόγελο και επέστρεψε στο πλευρό του Λεάντρο.

«Σε τι οφείλουμε, λοιπόν, την τιμή κι αφήσατε τις ανέσεις του Παλάς για την ταπεινή μου οικία;»

«Θα έλεγα ότι μου είχε λείψει ο σαρκασμός σου, η αλήθεια όμως είναι ότι έχω καλά και κακά νέα».

Η Αλήθεια αντάλλαξε μια ματιά με τον Βάργκας, που περιορίστηκε να κατανεύσει.

«Κάθισε, σε παρακαλώ. Δε θα σου αρέσει αυτό που θ' ακούσεις, Αλήθεια, αλλά θέλω να ξέρεις ότι δεν ήταν δική μου ιδέα κι ότι δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να το αποτρέψω».

Εκείνη πρόσεξε ότι ο Βάργκας στεκόταν σκυφτός και μαζεμένος.

«Να αποτρέψετε τι πράγμα;» ρώτησε.

Ο Λεάντρο άφησε το φλιτζάνι στο τραπέζι κι έκανε μία παύση, σαν να προσπαθούσε να πάρει κουράγιο για να της ανακοινώσει τα νέα που έπρεπε να της πει.

«Πριν από τρεις μέρες οι έρευνες της αστυνομίας αποκάλυψαν ότι ο don Μαουρίθιο Βαλς είχε τηλεφωνική επικοινωνία σε τρεις διαφορετικές περιστάσεις κατά τη διάρκεια του περασμένου μήνα με τον κύριο Ιγνάθιο Σαντσίς, τον γενικό διευθυντή της Μετρομπάρνα. Την ίδια μέρα, χαράματα, στο πλαίσιο μιας έρευνας στα γραφεία της εταιρείας στη Μαδρίτη, βρέθηκαν έγγραφα που υποδείκνυναν ότι είχαν πραγματοποιηθεί διάφορες αγοραπωλησίες μετοχών της Τράπεζας Υποθηκών, της μητρικής εταιρείας της Μετρομπάρνα, συναλλαγές που έγιναν μεταξύ του διευθυντή της, του κυρίου Ιγνάθιο Σαντσίς, και του don Μαουρίθιο Βαλς. Οι εν λόγω συναλλαγές, σύμφωνα με το τμήμα πραγματογνωμόνων της αστυνομίας, παρουσίαζαν αξιοσημείωτες ατασθαλίες αναφορικά με τη διαδικασία η οποία ακολουθήθηκε και δεν υπήρχαν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι είχαν δηλωθεί, ως όφειλαν, στην Τράπεζα της Ισπανίας. Όταν ρωτήθηκε σχετικά ένας από τους αρμόδιους υπαλλήλους των κεντρικών γρα-

φείων, δήλωσε ότι δεν είχε λάβει γνώση, ούτε είχε δει κάποιο έγγραφο σχετικό μ' αυτές τις κινήσεις».

«Εμείς γιατί δεν ενημερωθήκαμε γι' αυτό το θέμα;» ρώτησε η Αλίθια. «Πίστευα ότι αποτελούσαμε κι εμείς μέρος της έρευνας».

«Μην τα βάζεις με τον Χιλ ντε Παρτέρα, ούτε με την αστυνομία. Η απόφαση ήταν δική μου. Σ' εκείνη τη φάση δεν ήξερα ότι οι έρευνές σας θα σας οδηγούσαν στον Σαντσίς από άλλο δρόμο. Μη με κοιτάξεις έτσι. Όταν ο Χιλ ντε Παρτέρα με ενημέρωσε για το όλο θέμα, θεώρησα προτιμότερο να περιμένω μέχρι να διαπιστώσει η αστυνομία αν όντως βρισκόμασταν ενώπιον ενός γεγονότος που σχετιζόταν με την υπόθεσή μας ή αν επρόκειτο απλώς για μια προβληματική συναλλαγή, εκτός της δικαιοδοσίας μας. Αν είχαν διασταυρωθεί σε κάποια φάση οι γραμμές ερεύνης που ακολουθούσατε, φυσικά και θα σ' το είχα πει. Αλλά εσείς οι δυο προχωρήσατε πολύ».

«Δεν καταλαβαίνω ποιο είναι το νόημα αυτής της υπόθεσης... Κάτι μετοχές, είπατε;» ρώτησε η Αλίθια.

Ο Λεάντρο τής έγνεψε να κάνει υπομονή και συνέχισε την ιστορία του.

«Η αστυνομία συνέχισε τις έρευνες και βρήκε κι άλλες ενδείξεις για αμφίβολης νομιμότητας συναλλαγές μεταξύ του Σαντσίς και του Μαουριθιο Βαλς. Οι περισσότερες περιλάμβαναν αγοραπωλησίες μερισμάτων και γραμματίων της Τράπεζας Υποθηκών που είχαν πραγματοποιηθεί μέσα σ' ένα διάστημα δεκαπέντε περίπου χρόνων, κρυφά από το συμβούλιο και τα διοικητικά στελέχη του οργανισμού. Μιλάμε για πολύ μεγάλα ποσά. Για εκατομμύρια πεσέτες. Κατόπιν αιτήματος, ή μάλλον διαταγής, του Χιλ ντε Παρτέρα, έφυγα χτες για τη Βαρκελώνη, όπου η αστυνομία είχε ήδη ενημερωθεί και ετοιμαζόταν να συλλάβει και να ανακρίνει τον Σαντσίς σήμερα ή αύριο, εφόσον επιβεβαιωνόταν ότι οι πόροι που αποκτήθηκαν από μια δόλια πώληση ομολόγων της Τράπεζας Υποθηκών είχαν χρησιμοποιηθεί από τον Βαλς για να αποπληρώσει ένα δάνειο που είχε υπογράψει για τη χρηματοδότηση της αγοράς του οικοπέδου και για την οικοδόμηση της Βίλας Μερθέδες, της ιδιωτικής του οικίας στο Σομοσάγουας. Σύμφωνα με την έκθεση των πραγματογνωμόνων της αστυνομίας, ο Βαλς εκβίαζε τον Σαντσίς επί χρόνια προκειμένου να αποκτή παρανόμα ποσά που υπεξαίρουνταν από τον ισολογισμό της τράπεζας και των θυγατρικών της. Ποσά που ο Σαντσίς είχε προ-

σπαθήσει να καλύψει με εικονικές συναλλαγές μεταξύ αδιαφανών εταιρειών, προκειμένου να κρύψει την ταυτότητα των πραγματικών παραληπτών αυτών των χρημάτων».

«Λέτε ότι ο Βαλς εκβίαζε τον Σαντσίς. Πώς;»

«Αυτό προσπαθούμε να ανακαλύψουμε στην παρούσα φάση».

«Μου λέτε δηλαδή ότι όλη αυτή η υπόθεση έχει να κάνει με χρήματα;»

«Σχεδόν πάντα έτσι δε γίνεται;» αποκρίθηκε ο Λεάντρο. «Βέβαια, όλα άρχισαν να εξελίσσονται πιο γρήγορα από σήμερα το πρωί, όταν ο αστυνομός Βάργκας με ενημέρωσε για τα αποτελέσματα των δικών σας ερευνών».

Η Αλίθια έριξε άλλη μια ματιά στον Βάργκας.

«Μίλησα αμέσως με τον Χιλ ντε Παρτέρα και αντιπαραβάλαμε τα δικά σας στοιχεία μ' εκείνα της αστυνομίας. Ευθύς προβήκαμε στις αναγκαίες ενέργειες. Λυπάμαι που όλα αυτά έγιναν ενόσω έλειπες, αλλά δε γινόταν να περιμένουμε».

Η Αλίθια κοιτούσε οργισμένα τότε τον Λεάντρο και τότε τον Βάργκας.

«Ο Βάργκας έκανε αυτό που έπρεπε να κάνει, Αλίθια», είπε ο Λεάντρο. «Πέρα απ' αυτό, εμένα με ενοχλεί που δε φρόντισες εσύ να με κρατάς ενήμερο σχετικά με τις έρευνές σας, όπως είχαμε συμφωνήσει, αλλά σε ξέρω και καταλαβαίνω ότι δεν το έκανες από κακή πρόθεση κι ότι δε σ' αρέσει να κινητοποιείς τους άλλους αν δεν είσαι απολύτως σίγουρη για κάτι. Ούτε κι εμένα μου αρέσει. Γι' αυτό και δε σου είπα τίποτα για το συγκεκριμένο θέμα μέχρι να σιγουρευτώ ότι σχετιζόταν με τη δική μας έρευνα. Ειλικρινά, κι εγώ ξαφνιαστήκα μαθαίνοντάς τα όλα αυτά. Δεν ήξερα πως κι εσείς ακολουθούσατε τα ίχνη του Σαντσίς. Όπως κι εσύ, άλλα πράγματα περίμενα. Υπό άλλες συνθήκες, θα μου άρεσε να έχω στη διάθεσή μου μια δυο μέρες ακόμα για να φτάσω ως το βάθος της υπόθεσης πριν περάσω στη δράση. Δυστυχώς όμως, στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν έχουμε την πολυτέλεια να καθυστερήσουμε περισσότερο».

«Τι τον έκαναν τον Σαντσίς;»

«Αυτή τη στιγμή, ο Ιγνάθιο Σαντσίς ανακρίνεται στο αστυνομικό τμήμα όπου βρίσκεται εδώ και δύο ώρες πάνω κάτω».

Η Αλίθια έφερε τα χέρια στους κροτάφους της κι έκλεισε τα μάτια. Ο Βάργκας σηκώθηκε και πήγε να βάλει ένα ποτήρι λευκό κρα-

σί, το οποίο πρόσφερε στην Αλήθεια, που ήταν γλομή σαν το κερδί.

«Ο Χιλ ντε Παρτέρα και όλη του η ομάδα μου ζήτησαν να σας μεταφέρω την ευγνωμοσύνη τους και να σας συγχαρώ και τους δύο για την εξαιρετική σας δουλειά και τις υπηρεσίες που προσφέρατε στην πατρίδα», σχολίασε ο Λεάντρο.

«Αλλά...»

«Αλήθεια, σε παρακαλώ. Μην το κάνεις αυτό».

Εκείνη ήπιε μονορούφι το ποτήρι της με το λευκό κρασί και ακούμπησε με το κεφάλι στον τοίχο.

«Είπατε ότι έχετε και καλά νέα», είπε τελικά.

«Αυτά είναι τα καλά νέα», είπε ο Λεάντρο. «Τα κακά είναι ότι εσύ κι ο Βάργκας βγαίνετε από την υπόθεση και ότι οι έρευνες θα είναι από δω και στο εξής αποκλειστικά στα χέρια ενός νέου υπευθύνου, που ορίστηκε από το Υπουργείο Εσωτερικών».

«Και ποιος είναι αυτός;»

Ο Λεάντρο έσφιξε τα χείλη. Ο Βάργκας, που είχε μείνει σιωπηλός μέχρι εκείνη την ώρα, έβαλε και για τον εαυτό του ένα ποτήρι κρασί και κοίταξε την Αλήθεια θλιμμένος.

«Ο Εντάγια», είπε.

Η Αλήθεια τους κοίταξε και τους δύο σαστισμένη.

«Ποιος στον δαίμονα είναι αυτός ο Εντάγια;»

3

Το κελί βρομούσε κάτουρα και ηλεκτρισμό. Ο Σαντσίς ποτέ μέχρι τότε δεν είχε προσέξει ότι ο ηλεκτρισμός είχε μυρωδιά. Μια μυρωδιά γλυκερή, μεταλλική, σαν του χυμένου αίματος. Ο μπαγάτικος αέρας του κελιού είχε διαποτιστεί απ' αυτή την οσμή που του ανακάτευε το στομάχι. Το βουητό μιας γεννήτριας τοποθετημένης σε μια γωνιά έκανε να πάλλεται ο γλόμπος που λικνιζόταν κρεμασμένος απ' την οροφή και έριχνε ένα γαλακτερό φως στους υγρούς τοίχους, τους καλυμμένους από κάτι γραμμές που έμοιαζαν με γρατζουνιές. Ο Σαντσίς κατέβαλλε προσπάθεια να κρατήσει τα μάτια του ανοιχτά. Μόλις και μετά βίας ένιωθε πια τα μπράτσα και τα πό-

δια του, που ήταν δεμένα στη μεταλλική καρέκλα με ένα σύρμα τόσο σφιχτό, που του έκοβε το δέρμα.

«Τη γυναίκα μου τι την κάνετε;»

«Η γυναίκα σας είναι στο σπίτι και μια χαρά. Για ποιους μας περάσατε;»

«Δεν ξέρω ποιοι είστε».

Η φωνή απέκτησε πρόσωπο και ο Σαντοίς βρέθηκε για πρώτη φορά αντιμέτωπος μ' εκείνο το γυάλινο, ψυχρό βλέμμα, μ' εκείνα τα μάτια τα τόσο γαλάζια που φάνταζαν σχεδόν υγρά. Το πρόσωπο ήταν γωνιώδες, αλλά με ευγενικά χαρακτηριστικά. Ο συνομιλητής του έμοιαζε με ηθοποιό του κινηματογράφου, έναν από κείνους τους εμφανίσιμους άντρες που έκαναν τις κυρίες των καλών οικογενειών να τον κοιτάζουν κλεφτά στον δρόμο νιώθοντας μια ταραχή ανάμεσα στα πόδια τους. Ήταν ντυμένος με ασυνήθιστη κομψότητα. Τα μανίκια του πουκαμίσου του, που πρόσφατα είχε κολλαριστεί, ήταν στολισμένα με δύο χρυσά μανικετόκουμπα με το εραλδικό έμβλημα των φρανκιστών.

«Εμείς είμαστε ο νόμος», είπε ο συνομιλητής του, χαμογελώντας του λες και ήταν τίποτα καλοί φίλοι.

«Τότε αφήστε με. Εγώ δεν έχω κάνει τίποτα».

Ο άντρας, που είχε φέρει κοντά μια καρέκλα και είχε καθίσει απέναντι από τον Σαντοίς, κατένευσε με μια έκφραση όλο κατανόηση. Ο Σαντοίς είδε ότι υπήρχαν τουλάχιστον άλλα δύο άτομα στο κελί, που στέκονταν μπροστά απ' τον τοίχο, στο σκοτάδι.

«Το όνομά μου είναι Εντάγια. Λυπάμαι που γνωριζόμαστε υπό αυτές τις συνθήκες, αλλά θέλω να πιστεύω ότι εσείς κι εγώ θα γίνουμε καλοί φίλοι, γιατί οι φίλοι σέβονται ο ένας τον άλλο και δεν έχουν μυστικά μεταξύ τους».

Ο Εντάγια έγνεψε και δύο από τους άντρες του πλησίασαν στην καρέκλα και άρχισαν να κόβουν τα ρούχα του Σαντοίς με κάτι ψαλίδια.

«Σχεδόν όλα όσα ξέρω μου τα δίδαξε ένας σπουδαίος άντρας. Ο υπαστυνόμος Φρανθίσκο Χαβιέρ Φουμέρο, στη μνήμη του οποίου υπάρχει μια αναθηματική πλάκα σε τούτο το κτίριο. Ο Φουμέρο ανήκε στην κατηγορία αυτών των ανθρώπων που κάποιες φορές δεν εκτιμώνται όσο τους αξίζει. Πιστεύω ότι εσείς, φίλε μου Σαντοίς, μπορείτε να το καταλάβετε αυτό καλύτερα απ' τον καθένα, γιατί και σ' εσάς το ίδιο έχει συμβεί – σωστά;»

Ο Σαντοίς, που είχε αρχίσει να τρέμει βλέποντας πως τον έγδυαν με ψαλιδιές, τραύλισε: «Δεν ξέρω τι...»

Ο Εντάγια σήκωσε το χέρι, σαν να μην ήθελε ν' ακούσει εξηγήσεις.

«Εδώ βρίσκεστε μεταξύ φίλων, Σαντοίς. Όπως το ακούτε. Δεν υπάρχει λόγος να κρατάμε μυστικά μεταξύ μας. Ο καλός Ισπανός δεν έχει μυστικά. Και εσείς είστε καλός Ισπανός. Κάποιες φορές όμως οι άνθρωποι είναι κακοί. Πρέπει να το παραδεχτούμε. Είμαστε η καλύτερη χώρα στον κόσμο –αυτό κανένας δεν το αμφισβητεί–, αλλά είναι φορές που μας τρώει η ζήλια. Κι εσείς αυτό το ξέρετε πολύ καλά. Λένε ότι παντρευτήκατε την κόρη του αφεντικού, ότι φερθήκατε ως προικοθήρας, ότι πήρατε τη θέση του γενικού διευθυντή χωρίς να την αξίζετε και πάει λέγοντας... Σας καταλαβαίνω, σας λέω. Όπως επίσης καταλαβαίνω ότι ένας άντρας, όταν οι άλλοι αμφισβητούν την τιμή και τον ανδρισμό του, οργίζεται. Γιατί κάθε άντρας που έχει αρχίδια θυμώνει. Κι εσείς έχετε αρχίδια. Κοιτάξτε τα, εκεί είναι. Δυο αρχίδια μια χαρά».

«Σας παρακαλώ, μη μου κάνετε κακό, μη...»

Η φωνή του Σαντοίς πνίγηκε σ' ένα ουρλιαχτό όταν ο χειριστής της γεννήτριας ακούμπησε τις λαβίδες στους όρχεις του.

«Μην κλαίτε έτσι, φίλε μου, κι ακόμα δε σας έχουμε κάνει τίποτα. Εμπρός, κοιτάξτε με. Στα μάτια. Κοιτάξτε με».

Ο Σαντοίς, κλαίγοντας σαν μικρό παιδί, σήκωσε το βλέμμα. Ο Εντάγια τού χαμογελούσε.

«Για να δούμε λοιπόν, Σαντοίς. Εγώ είμαι φίλος σας. Το όλο θέμα μπορεί να ρυθμιστεί μεταξύ μας. Χωρίς μυστικά. Εσείς θα με βοηθήσετε κι εγώ θα σας πάω στο σπίτι σας, κοντά στη γυναίκα σας, γιατί εκεί πρέπει να είστε. Μην κλαίτε, φίλε μου. Δε μ' αρέσει να βλέπω έναν Ισπανό να κλαίει, γαμώτο. Εδώ κλαίνε μόνο οι άνθρωποι που έχουν πράγματα να κρύψουν. Εμείς όμως δεν έχουμε τίποτα να κρύψουμε – σωστά; Εδώ δεν υπάρχουν μυστικά. Γιατί βρισκόμαστε μεταξύ φίλων. Κι εγώ ξέρω πως εσείς κρατάτε τον Μαουρίθιο Βαλς. Και σας καταλαβαίνω. Ο Βαλς είναι ένας μπάσταρδος. Ναι, ναι. Το λέω χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό. Είδα τα χαρτιά. Ξέρω ότι ο Βαλς σάς εξανάγκαζε να παραβαίνετε τον νόμο. Να πουλάτε μετοχές που δεν υπήρχαν. Εγώ δεν ξέρω απ' αυτά τα πράγματα. Το θέμα των οικονομικών με ξεπερνά. Αλλά ακόμα κι ένας αδαής σαν εμένα μπορεί να αντιληφθεί ότι ο Βαλς σάς υποχρέωνε να κλέβετε

εξ ονόματός του. Θα σας το πω καθαρά: αυτός ο τύπος –δεν πα να 'ναι και υπουργός– είναι ένας ξεδιάντροπος. Σας το λέω εγώ που από τέτοια όντως ξέρω και πρέπει να τα αντιμετωπίζω καθημερινά. Ξέρετε όμως πώς είναι αυτή η χώρα. Αξίζεις όσο οι φίλοι που έχεις. Αν υποθέσουμε ότι είναι έτσι. Και ο Βαλς έχει πολλούς φίλους. Φίλους απ' αυτούς που κάνουν κουμάντο. Όλα όμως έχουν ένα όριο. Φτάνει κάποτε η στιγμή που πρέπει να πει κανείς ως εδώ, αρκετά. Εσείς θελήσατε να πάρετε τον νόμο στα χέρια σας. Κοιτάξτε, το κατανούω. Αλλά είναι λάθος. Γι' αυτό είμαστε εμείς εδώ. Αυτή είναι η δουλειά μας. Τώρα λοιπόν το μόνο που θέλουμε είναι να βρούμε αυτό το ρεμάλι τον Βαλς για να ξεκαθαρίσουν όλα. Για να μπορέσετε κι εσείς να πάτε στο σπίτι σας, με τη γυναίκα σας. Για να χώσουμε τον Βαλς στη φυλακή, φροντίζοντας να πληρώσει για ό,τι έχει κάνει. Και για να μπορέσω κι εγώ να πάω διακοπές, γιατί καιρός μου είναι. Και όλα μέλι γάλα. Με καταλαβαίνετε – σωστά;»

Ο Σαντοίς κάτι έκανε να πει, αλλά τα δόντια του χτυπούσαν τόσο δυνατά, που δεν καταλάβαινε κανείς τα λόγια του.

«Τι λέτε, Σαντοίς; Με τέτοιο τρέμουλο, δεν ακούω τίποτα».

«Τι μετοχές;» κατάφερε να αρθρώσει εκείνος.

Ο Εντάγια αναστέναξε.

«Με απογοητεύετε, Σαντοίς. Εγώ πίστευα πως είμαστε φίλοι. Και τους φίλους του δεν πρέπει να τους προσβάλλει κανείς. Δεν πάμε καλά. Εγώ προσπαθώ να σας διευκολύνω, επειδή κατά βάθος το καταλαβαίνω αυτό που κάνετε. Άλλοι ενδεχομένως δε θα το καταλάβαιναν, αλλά εγώ το καταλαβαίνω. Γιατί εγώ ξέρω τι σημαίνει να είσαι αναγκασμένος να συναναστρέφεις αυτούς τους τύπους που πιστεύουν ότι είναι πάνω απ' όλους κι απ' όλα. Γι' αυτό θα σας δώσω άλλη μία ευκαιρία. Επειδή σας συμπαθώ. Αλλά και κάτι ακόμα, μια φιλική συμβουλή: πρέπει κανείς να καταλαβαίνει πότε δεν τον συμφέρει να κάνει την πάπια».

«Δεν ξέρω για τι μετοχές μου μιλάτε», τραύλισε ο Σαντοίς.

«Σταματήστε να κλαψουρίζετε, γαμώτο. Δε βλέπετε σε πόσο δύσκολη θέση με φέρονετε; Εγώ πρέπει να βγω απ' αυτό το δωμάτιο έχοντας στα χέρια μου κάποια αποτελέσματα. Τόσο απλά. Εσείς με καταλαβαίνετε. Όλο αυτό είναι πολύ απλό κατά βάθος. Όταν η ζωή αποφασίζει να σε πηδήξει, το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να γίνεις αδερφή. Κι εσάς, φίλε μου, η ζωή είναι έτοιμη να σας πηδή-

Ξει απ' τον κώλο και για τα καλά. Μη δυσχεραίνετε κι άλλο τη θέση σας. Σ' αυτή την καρέκλα έχουν βρεθεί να κάθονται άντρες εκατό φορές πιο σκληροί από σας κι άντεξαν ένα τέταρτο της ώρας. Εσείς είστε λεπτεπίλεπτος άνθρωπος. Μη με αναγκάσετε να κάνω κάτι που δε θέλω. Για τελευταία φορά: πείτε μου πού τον έχετε και όλα θα λήξουν εδώ. Απόψε κιόλας θα γυρίσετε στο σπίτι σας, στη γυναίκα σας, σώος και αβλαβής».

«Σας παρακαλώ... Μην την πειράξετε... Δεν είναι καλά», τον ικέτευσε ο Σαντσίς.

Ο Εντάγια αναστέναξε και σιγά σιγά ήρθε πιο κοντά του, τόσο που το πρόσωπό του βρέθηκε να απέχει λίγα μόλις εκατοστά από κείνο του Σαντσίς.

«Κοίτα, κακομοίρη», του είπε με μια φωνή απείρως πιο ψυχρή απ' αυτή με την οποία του μιλούσε μέχρι τώρα. «Αν δε μου πεις πού βρίσκεται ο Βαλς, θα σου τηγανίσω τ' αρχίδια μέχρι να φτύσεις το γάλα της μάνας που σε γένναγε, κι ύστερα θα πιάσω τη γυναικούλα σου και θα της ξεκολλήσω τη σάρκα από τα κόκαλα με κάτι καυτές τανάλιες, χωρίς βιασύνη, για να προλάβει να καταλάβει πως για ό,τι της συμβαίνει φταίει αυτός ο κλαψιάρης πουύλης που παντρεύτηκε».

Ο Σαντσίς έκλεισε τα μάτια και βόγκηξε. Ο Εντάγια ανασήκωσε τους ώμους και πήγε κοντά στη γεννήτρια.

«Όπως θέλεις».

Ο τραπεζίτης μύρισε και πάλι εκείνη τη μεταλλική οσμή κι ένωσε τη δόνηση στο πάτωμα, κάτω απ' τα πέλματά του. Ο γλόμπος τρεμόπαιξε μια δυο φορές. Και μετά όλα έγιναν φωτιά.

4

Ο Λεάντρο κρατούσε το ακουστικό και κατένευε. Εκείνο το τηλεφώνημα είχε κρατήσει τρία τέταρτα της ώρας. Ο Βάργκας και η Αλίθια τον κοιτούσαν. Και οι δυο μαζί είχαν αδειάσει το μπουκάλι το κρασί. Όταν η Αλίθια σηκώθηκε να φέρει κι άλλο, ο Βάργκας τη σταμάτησε με ένα αρνητικό νεύμα. Εκείνη άρχισε να καπνίζει το

ένα τσιγάρο μετά το άλλο, με το βλέμμα καρφωμένο στον Λεάντρο, που άκουγε και κατένευε ατάραχος.

«Το καταλαβαίνω. Όχι, και βέβαια όχι. Έννοια σας. Μάλιστα, κύριε. Θα του το πω. Και σ' εσάς».

Ο Λεάντρο έκλεισε το τηλέφωνο και τους κοίταξε βαριεστημένος, μ' ένα βλέμμα που φανέρωνε ανακούφιση και ανησυχία σε ίση αναλογία.

«Ήταν ο Χιλ ντε Παρτέρα. Ο Σαντσίς ομολόγησε», είπε τελικά.

«Ομολόγησε; Τι πράγμα;» ρώτησε η Αλίθια.

«Όλα τα κομμάτια του παζλ αρχίζουν να μπαίνουν στη θέση τους. Διαπιστώθηκε ότι η όλη ιστορία έχει ξεκινήσει από παλιά. Απ' ό,τι φαίνεται, ο Βαλς και ο Μιγκέλ Άνχελ Ουμπάκ, ο τραπεζίτης, είχαν γνωριστεί λίγο καιρό μετά τον πόλεμο. Ο Βαλς ήταν τότε ένα ανερχόμενο αστέρι στο στερέωμα του καθεστώτος, αφού είχε αποδείξει την πίστη και την αξιοπιστία του ως διευθυντής των φυλακών του Μοντζουίκ, καθήκον διόλου ευχάριστο. Φαίνεται ότι ο Ουμπάκ, μέσω μιας κοινοπραξίας που είχε φτιάξει για να ανταμείβει άτομα που είχαν συμβάλει ιδιαιτέρως στον εθνικό αγώνα, έδωσε στον Βαλς ένα πακέτο μετοχών της ανασυσταθείσας Τράπεζας Υποθηκών, που περιλάμβανε διάφορους οικονομικούς οργανισμούς οι οποίοι είχαν διαλυθεί πριν από τον πόλεμο».

«Μιλάτε για πλιάτσικο και μοιρασιά λαφύρων πολέμου», τον έκοψε η Αλίθια.

Ο Λεάντρο αναστέναξε, δείχνοντας υπομονή.

«Πρόσεχε, Αλίθια. Δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι τη δική μου ευρεία οπτική και ανοχή».

Εκείνη δαγκώθηκε. Ο Λεάντρο περίμενε να τη δει να παίρνει πειθήνια έκφραση πριν συνεχίσει.

«Τον Ιανουάριο του 1949 ο Βαλς επρόκειτο να πάρει άλλο ένα πακέτο μετοχών. Αυτή ήταν η συμφωνία, που είχε γίνει προφορικά. Αλλά, καθώς ο Ουμπάκ είχε πεθάνει απρόσμενα εξαιτίας ενός ατυχήματος την προηγούμενη χρονιά...»

«Τι ατύχημα ήταν αυτό;» τον έκοψε η Αλίθια.

«Μια πυρκαγιά στο σπίτι του, όπου πέθαναν κι αυτός και η σύζυγός του ενόσω κοιμούνταν. Μη με διακόπτεις, Αλίθια, σε παρακαλώ. Όπως έλεγα λοιπόν, επειδή ο Ουμπάκ είχε πεθάνει, προέκυψαν κάποιες διαφωνίες σχετικά με τη διαθήκη, στην οποία, απ' ό,τι

φαίνεται, δε συμπεριλαμβάνονταν οι προαναφερθείσες συμφωνίες. Η υπόθεση έγινε ακόμα πιο περίπλοκη καθώς ο Ουμπάκ είχε ορίσει ως εκτελεστή της διαθήκης έναν νεαρό δικηγόρο του γραφείου που τον εκπροσωπούσε».

«Τον Ιγνάθιο Σαντοίς», είπε η Αλίθια.

Ο Λεάντρο τής έριξε μια προειδοποιητική ματιά.

«Ναι, τον Ιγνάθιο Σαντοίς. Ο Σαντοίς, ως εκτελεστής της διαθήκης, έγινε συγχρόνως και κηδεμόνας της Βικτόρια Ουμπάκ, της κόρης του ζεύγους, μέχρι την ενηλικίωσή της. Και ναι, πρέπει να το πω πριν με διακόψεις ξανά, με το που έκλεισε εκείνη τα δεκαεννιά, την παντρεύτηκε, γεγονός που προκάλεσε κάμποσες φήμες και αποτέλεσε κατά κάποιον τρόπο σκάνδαλο. Απ' ό,τι φαίνεται, λεγόταν ότι ήδη από την εποχή που ήταν έφηβη, η Βικτόρια και ο μέλλον σύζυγός της διατηρούσαν παράνομη σχέση. Λεγόταν επίσης ότι ο Ιγνάθιο Σαντοίς δεν ήταν παρά ένας φιλόδοξος αριβίστας, αφού, σύμφωνα με τη διαθήκη, το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας των Ουμπάκ πήγαινε στη Βικτόρια, με την οποία είχαν και μεγάλη διαφορά ηλικίας. Η Βικτόρια Ουμπάκ είχε, εκτός των άλλων, κι ένα ιστορικό συναισθηματικής αστάθειας, ας πούμε. Λέγεται ότι όταν ήταν έφηβη το είχε σκάσει από το σπίτι της και είχε εξαφανιστεί για έξι μήνες. Όλα αυτά όμως δεν είναι παρά φήμες. Το βασικό της υπόθεσης είναι ότι, με το που ανέλαβε τη διαχείριση του μετοχικού κεφαλαίου της Τράπεζας Ουμπάκ, ο Σαντοίς αρνήθηκε να δώσει στον Βαλς αυτά που εκείνος υποστήριζε ότι του χρωστούσε επειδή του τα είχε υποσχεθεί ο μακαρίτης. Σ' εκείνη τη φάση ο Βαλς αναγκάστηκε να κάνει πίσω και να καταπιεί τη φόλα, που λένε. Μόνο κάμποσα χρόνια αργότερα, όταν πια ορίστηκε υπουργός και απέκτησε σημαντικό μερίδιο στην εξουσία, αποφάσισε να πιέσει τον Σαντοίς να του δώσει αυτά που ο ίδιος θεωρούσε ότι του χρωστούσε κι ακόμα περισσότερα. Τον απείλησε ότι θα τον κατηγορούσε πως είχε εμπλακεί στην εξαφάνιση της Βικτόρια το 1948, που είχε γίνει προκειμένου να κρύψουν μια εγκυμοσύνη της ανήλικης κοπέλας, και ότι την είχε κρατήσει κρυμμένη σε μια κλινική στην Κόστα Μπράβα, κοντά στον οικισμό του Σαν Φελίου ντε Γκίσολς νομίζω, όπου την είχε βρει η πολιτοφυλακή ύστερα από πέντ' έξι μήνες να περιφέρεται στην παραλία αποπροσανατολισμένη και υποσιτισμένη. Όλα δείχνουν ότι ο Σαντοίς υποχώρησε. Μέσω μιας σειράς παράνομων ενεργειών, ο

Σαντοίς έδωσε στον Βαλς ένα πολύ σημαντικό ποσό εν είδει μετοχών και διαπραγματεύσιμων γραμματίων της Τράπεζας Υποθηκών. Μεγάλο μέρος της περιουσίας του Βαλς θα προερχόταν από κει και όχι από τον πεθερό του, όπως υποστήριζαν κατά καιρούς οι φήμες. Ο Βαλς όμως ήθελε ακόμα περισσότερα. Συνέχιζε να πιέζει τον Σαντοίς, που ποτέ δεν του είχε συγχωρήσει το γεγονός ότι είχε εμπλέξει τη σύζυγό του, τη Βικτόρια, στην όλη ιστορία ή ότι είχε παίξει με τη φήμη της και με το επεισόδιο της εφηβικής της φυγής προκειμένου να πετύχει τους σκοπούς του. Πήγε να διαμαρτυρηθεί σε διάφορα όργανα, αλλά παντού του έκλειναν την πόρτα κατάμουτρα, λέγοντάς του ότι ο Βαλς ήταν ένας άντρας πολύ ισχυρός, πολύ κοντά στην κορυφή του καθεστώτος, και άρα δεν μπορούσε να τον αγγίξει κανείς. Επιπλέον, κάτι τέτοιο θα σήμαινε πως έπρεπε να ανακινηθεί το θέμα της κοινοπραξίας και των αμοιβών που είχαν μοιραστεί στο τέλος του πολέμου, πράγμα που κανένας δεν επιθυμούσε να γίνει. Προειδοποίησαν τον Σαντοίς με κάθε σοβαρότητα να ξεχάσει το όλο θέμα».

«Πράγμα που εκείνος δεν έκανε».

«Προφανώς όχι. Όχι μόνο δεν το ξέχασε, παρά αποφάσισε να εκδικηθεί κιόλας. Και εκεί την πάτησε στ' αλήθεια. Προσέλαβε διάφορους ντετέκτιβ να ερευνήσουν το παρελθόν του Βαλς. Έτσι ανακάλυψαν έναν κατεργάρη που εξακολουθούσε να σαπίζει στη φυλακή του Μοντζουίκ, τον Σεμπασιάν Σαλγάδο, και μια σειρά από σκοτεινά περιστατικά και πράξεις κακοποίησης που έγιναν υπ' ευθύνη του Βαλς κατά τη διάρκεια της θητείας του ως διευθυντή της φυλακής σε βάρος διαφόρων κρατουμένων και των οικογενειών τους. Αποδείχτηκε ότι υπήρχε ένας μεγάλος κατάλογος υποψηφίων που θα ήθελαν να πρωταγωνιστήσουν σε μια ενδεχόμενη πράξη εκδίκησης εναντίον του Βαλς. Το μόνο που έλειπε ήταν μια πειστική ιστορία. Ο Σαντοίς κατέστρωσε έτσι ένα σχέδιο προκειμένου να εκδικηθεί τον υπουργό κρύβοντας συγχρόνως τις δικές του ενέργειες υπό το πρόσχημα μιας δήθεν πολιτικής ή προσωπικής βεντέτας που είχε τις ρίζες της στο σκοτεινό παρελθόν του υπουργού. Άρχισε να στέλνει απειλητικές επιστολές μέσω του Σαλγάδο, με τον οποίο είχε έρθει σε επαφή και του είχε προτείνει ένα ποσό που θα λάμβανε μετά τη χάρη που επρόκειτο να εκδοθεί στο όνομά του, με αντάλλαγμα το να λειτουργήσει, ας πούμε, ως δόλωμα. Ο Σαντοίς ήξερε ότι η

αστυνομία θα ακολουθούσε τα ίχνη των επιστολών κι αυτές θα οδηγούσαν στον Σαλγάδο. Προσέλαβε επίσης έναν παλιό κρατούμενο των φυλακών, κάποιον Βαλεντίν Μοργάδο, που είχε λόγους και με το παραπάνω να μην τρέφει καμιά ιδιαίτερη εκτίμηση στο πρόσωπο του Βαλς. Ο Μοργάδο είχε αφεθεί ελεύθερος το 1947, αλλά κατηγορούσε τον Βαλς για τον θάνατο της γυναίκας του, που είχε αρρωστήσει ενόσω ο ίδιος ήταν στη φυλακή. Ο Μοργάδο προσελήφθη ως σοφός της οικογένειας. Ήταν αυτός, με τη βοήθεια ενός παλιού δεσμοφύλακα της φυλακής, κάποιου Μπέμπο –στον οποίο ο Σαντσίς έδωσε ένα σημαντικό ποσό και του βρήκε ένα σπίτι με πολύ καλό ενοίκιο, ιδιοκτησίας της Μετρομπάρνα, στο Πουέμπλο Σέκο–, που έδωσε πληροφορίες στον ευεργέτη του σχετικά με διάφορους άλλους κρατούμενους που είχαν υποφέρει από τον Βαλς τα χρόνια που ήταν στο Μοντζουίκ. Ένας από αυτούς, ο Νταβίδ Μαρτίν, ένας συγγραφέας με σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα, που είχε κερδίσει το παρατσούκλι Αιχμάλωτος του Ουρανού μεταξύ των κρατουμένων, αποδείχτηκε ο ιδανικός υποψήφιος για το σχέδιο που κατάστρωνε ο Σαντσίς. Ο Μαρτίν είχε εξαφανιστεί κάτω από ύποπτες συνθήκες, όταν ο Βαλς είχε διατάξει να τον πάρουν δύο από τους άντρες του και να τον σκοτώσουν σε ένα σπίτι κάπου κοντά στο πάρκο Γκουέλ. Ο Μαρτίν είχε καταφέρει να το σκάσει και ο Βαλς πάντα φοβόταν ότι κάποια μέρα αυτός ο άνθρωπος, που, απ' ό,τι φαίνεται, είχε χάσει εντελώς τα λογικά του κλεισμένος στην απομόνωση σε έναν από τους πύργους του κάστρου, θα επέστρεφε για να προσπαθήσει να τον εκδικηθεί, επειδή τον θεωρούσε υπεύθυνο για τη δολοφονία μιας γυναίκας που λεγόταν Ισαβέλα Ζισπέρ. Με παρακολουθείς;»

Η Αλίθια κατένευσε.

«Το σχέδιο του Σαντσίς ήταν να πείσει τον Βαλς ότι είχε στήσει κάποια συνωμοσία που απειλούσε να φέρει στη δημοσιότητα τα βασανιστήρια και τα εγκλήματα που είχαν γίνει σε βάρος κρατουμένων την περίοδο της θητείας του ως διευθυντή. Και πίσω απ' αυτή την ιστορία κρύβονταν, υποτίθεται, ο Μαρτίν και άλλοι παλιοί κρατούμενοι. Ήθελαν να τον αγχώσουν και να τον αναγκάσουν να βγει απ' το καβούκι της ασφάλειας που του παρείχε η θέση του και να πάει να τους αντιμετωπίσει ο ίδιος προσωπικά. Αυτός θα ήταν ο μόνος τρόπος να τους κάνει να σωπάσουν. Να τους εξοντώσει πριν τον εξοντώσουν εκείνοι».

«Δεν ήταν όμως παρά ένα σχέδιο για να τον κάνουν να πέσει στην παγίδα», σχολίασε η Αλίθια.

«Ένα τέλειο σχέδιο, γιατί, όταν θα έψαχνε η αστυνομία, το μόνο που θα έβρισκε θα ήταν τα νήματα μιας ιστορίας προσωπικής εκδίκησης και οικονομικής διαπλοκής που ο ίδιος ο Βαλς θα είχε φροντίσει να καλύψει από μόνος του. Ο Σαλγάδο ήταν το ιδανικό δόλωμα γιατί μπορούσε να τον συσχετίσει κανείς εύκολα με άλλους κρατουμένους, και κυρίως με τον Νταβίδ Μαρτίν, τον υποτιθέμενο ηθικό αυτουργό αυτής της ιστορίας. Έστω κι έτσι όμως, ο Βαλς κατάφερε να διατηρήσει την ψυχραιμία του επί χρόνια. Μετά όμως την υποτιθέμενη απόπειρα του 1956 στον Κύκλο Καλών Τεχνών της Μαδρίτης, που είχε στηθεί από τον Μοργάδο, ο Βαλς άρχισε να χάνει την ψυχραιμία του. Επέτρεψε να αφηθεί ελεύθερος ο Σαλγάδο για να μπορέσει να τον παρακολουθήσει, με την ελπίδα ότι θα τον οδηγούσε στον Μαρτίν. Ο Σαλγάδο όμως σκοτώθηκε εκεί που πήγαινε να πάρει κάτι παλιά κλοπιμαία που είχε αφήσει κρυμμένα σε μια θυρίδα στον Σταθμό του Βορρά λίγο πριν από τη σύλληψή του, το 1939. Δεν ήταν χρήσιμος πια και, με το να τον κάνουν να σωπάσει για πάντα, καταστρεφόταν ένα στοιχείο των ερευνών. Εκτός αυτού, έκανε κι ο Βαλς μια σειρά από σημαντικά λάθη και υπέπεσε σε ολισθήματα που συσκότισαν τις έρευνες μέσω ψευδών στοιχείων. Ανάγκασε τον Πάμπλο Κάσκος, υπάλληλο μίας από τις επιχειρήσεις του, του εκδοτικού οίκου Αριάδνα, να έρθει σε επαφή με μέλη της οικογένειας Σεμπέρε με τα οποία είχε κάποια σχέση, και συγκεκριμένα με την Μπεατρίθ Αγκιλάρ. Οι Σεμπέρε είναι ιδιοκτήτες ενός παλαιοβιβλιοπωλείου το οποίο ο Βαλς πίστευε ότι θα μπορούσε να χρησιμοποιεί ο Μαρτίν ως καταφύγιο και, επιπλέον, θα μπορούσαν να είναι συνεργοί, εφόσον αυτός είχε κάποια σχέση με την Ισαβέλα Ζισπέρ, τη νεκρή σύζυγο του ιδιοκτήτη του βιβλιοπωλείου και μητέρα του σημερινού υπεύθυνου και συζύγου της Μπεατρίθ, Ντανιέλ Σεμπέρε. Και ναι, τώρα μπορείς να με διακόψεις ξανά κι εγώ θα σου κάνω μία έκπληξη».

«Και τα βιβλία του Ματάς; Πώς εξηγείται η παρουσία του βιβλίου που βρήκα κρυμμένο στο γραφείο και που, σύμφωνα με όσα μου είπε η κόρη του η Μερθέδες, ήταν το τελευταίο κείμενο που είχε διαβάσει πριν εξαναγκαστεί;»

«Μέρος της ίδιας στρατηγικής. Ο Ματάς ήταν φίλος και συνάδελ-

φος του Νταβίδ Μαρτίν και είχε φυλακιστεί κι αυτός στο κάστρο του Μοντζουίκ. Σιγά σιγά οι πιέσεις, οι απειλές και η ιδέα μιας συνωμοσίας που εξυφανόταν στα σκοτεινά νίκησαν τον Βαλς, που αποφάσισε να έρθει ο ίδιος στη Βαρκελώνη μαζί με έναν έμπιστό του, τον Βιθέντε, να αντιμετωπίσει αυτόν που πίστευε πως ήταν η νέμεσή του, τον Νταβίδ Μαρτίν. Η αστυνομία υποθέτει –κι εγώ επίσης συμφωνώ– ότι ο Βαλς πίστευε πως πήγαινε σε μια μυστική συνάντηση με τον Μαρτίν, με την ιδέα να τον βγάλει οριστικά απ' τη μέση».

«Αλλά ο Μαρτίν είχε πεθάνει πριν από χρόνια, όπως και ο Μάτας».

«Ακριβώς. Στην πραγματικότητα αυτοί που τον περίμεναν ήταν ο Σαντσίς και ο Μοργάδο».

«Δε θα του ήταν πιο εύκολο αν είχε αφήσει την αστυνομία να αναλάβει τον Νταβίδ Μαρτίν;»

«Ναι, αλλά αυτό θα τον εξέθετε στον κίνδυνο, σε περίπτωση που συλλάμβαναν τον Μαρτίν, που τον θεωρούσε ζωντανό, εκείνος να αποκαλύψει πληροφορίες σχετικά με τον θάνατο της Ισαβέλας Ζισπέρ και σχετικά με διάφορες άλλες υποθέσεις που θα σπίλωναν την υπόληψη του Βαλς».

«Ναι, αυτό έχει κάποιο νόημα, υποθέτω. Και μετά;»

«Με το που τον έπιασαν, ο Σαντσίς και ο Μοργάδο μετέφεραν τον Βαλς στο παλιό εργοστάσιο Καστέλς στο Πουέμπλο Νουέβο, που έχει μείνει χρόνια κλειστό αλλά ανήκει στην κτηματομεσιτική κοινοπραξία της Μετρομπάρνα. Ο Σαντσίς ομολόγησε ότι τον βασάνισαν επί πολλές ώρες κι έπειτα ξεφορτώθηκαν το πτώμα πετώντας το σε έναν από τους φούρνους του εργοστασίου. Ενόσω μιλούσα με τον Χιλ ντε Παρτέρα, τον ειδοποίησαν ότι η αστυνομία βρήκε εκεί υπολείμματα οστών που θα μπορούσαν να ανήκουν στον Βαλς. Έχουν ζητήσει τα οδοντιατρικά αρχεία του Βαλς για να διαπιστώσουν αν όντως τα υπολείμματα ανήκουν στον υπουργό, πράγμα που υποθέτω ότι θα το μάθουμε απόψε το βράδυ ή αύριο το πρωί».

«Οπότε η υπόθεση έχει κλείσει;»

Ο Λεάντρο κατένευσε.

«Το κομμάτι της που μας αφορά ναι. Μένει ακόμα να διαπιστωθεί αν υπήρχαν κι άλλοι συνεργοί και μέχρι πού έφταναν οι προεκτάσεις της πλεκτάνης που είχε καταστρώσει ο Ιγνάθιο Σαντσίς».

«Και όλα αυτά δε θα ανακοινωθούν στον Τύπο;»

Ο Λεάντρο χαμογέλασε.

«Φυσικά και όχι. Αυτή τη στιγμή που μιλάμε, συνεδριάζουν οι άνθρωποι του Υπουργείου Εσωτερικών για να αποφασίσουν τι και πώς θα ανακοινωθεί. Περισσότερες λεπτομέρειες δε γνωρίζω».

Ακολούθησε μια μεγάλη παύση, που τη διέκοπταν μόνο οι ήχοι που έκανε ο Λεάντρο καθώς έπινε το τσάι του, χωρίς να παίρνει στιγμή τα μάτια του από την Αλίθια.

«Όλα αυτά είναι λάθος», μουρμούρισε εκείνη τελικά.

Ο Λεάντρο ανασήκωσε τους ώμους.

«Μπορεί, αλλά δεν είναι πια στο χέρι μας. Το έργο για το οποίο είχαν ζητηθεί οι υπηρεσίες μας, το να βρούμε δηλαδή κάποιο στοιχείο που θα οδηγούσε στον εντοπισμό του Βαλς, ολοκληρώθηκε. Και απέδωσε καρπούς».

«Δεν είναι αλήθεια», διαμαρτυρήθηκε η Αλίθια.

«Ναι, αλλά διαφωνούν μαζί σου άνθρωποι με μεγαλύτερη εξουσία από τη δική μου και φυσικά από τη δική σου, Αλίθια. Είναι λάθος να μην ξέρει κανείς πότε πρέπει ν' αφήνει τα πράγματα ως έχουν. Τώρα το μόνο που μας μένει είναι να συνεχίσουμε να δείχνουμε εχεμύθεια και να αφήσουμε το όλο θέμα να ακολουθήσει τη φυσική του πορεία».

«Έχει δίκιο ο κύριος Μοντάλβο, Αλίθια», είπε ο Βάργκας. «Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο».

«Φαίνεται ότι έχουμε κάνει ήδη αρκετά», αποκρίθηκε ψυχρά η Αλίθια.

Ο Λεάντρο κούνησε το κεφάλι του αποδοκιμαστικά.

«Αστυνόμω, μπορείτε να μας αφήσετε για λίγο μόνους;» ρώτησε ο Λεάντρο.

Ο Βάργκας σηκώθηκε.

«Φυσικά. Και, με την ευκαιρία, θα πάω στο δωμάτιό μου, στην απέναντι μεριά του δρόμου, να τηλεφωνήσω στο Αρχηγείο και να λάβω νεότερες διαταγές».

«Μου φαίνεται πολύ καλή ιδέα».

Ο Βάργκας απέφυγε να κοιτάξει την Αλίθια περνώντας από μπροστά της. Έτεινε το χέρι του στον Λεάντρο, που του το έσφιξε φιλικά.

«Ευχαριστώ πολύ για τη βοήθειά σας, αστυνόμω. Και που προσέξατε τόσο καλά την Αλίθια. Σας το χρωστώ χάρη. Αν ποτέ με χρειαστείτε για οτιδήποτε, μη διστάσετε να μου χτυπήσετε την πόρτα».

Ο Βάργκας κατένευσε και αποσύρθηκε διακριτικά. Με το που έμειναν μόνοι τους, ο Λεάντρο έκανε ένα νεύμα στην Αλίθια να πάει να καθίσει δίπλα του στον καναπέ. Εκείνη υπάκουσε απρόθυμα.

«Σπουδαίος τύπος αυτός ο Βάργκας, μέγας».

«Και με ακόμα μεγαλύτερο στόμα».

«Μη γίνεσαι άδικο μαζί του. Απέδειξε πως είναι καλός αστυνομικός. Εμένα μου άρεσε».

«Απ' όσο ξέρω, είναι εργένης».

«Αλίθια, Αλίθια...»

Ο Λεάντρο πέρασε το χέρι του γύρω από τους ώμους της, σε μια κίνηση πατρικής αγκαλιάς.

«Εμπρός, πες το πριν σκάσεις», την παρότρυνε. «Ξέσπασε».

«Όλα αυτά είναι σκέτες μπουρδες».

Ο Λεάντρο την έσφιξε πάνω του στοργικά.

«Συμφωνώ. Είναι προχειροδουλειές. Καμία σχέση με τον τρόπο που λειτουργούμε εσύ κι εγώ, αλλά στο Εσωτερικών έχουν αρχίσει να αγχώνονται πάρα πολύ. Κι απ' το Ελ Πάρδο είπαν φτάνει, ως εδώ και καλά είμαστε. Καλύτερα έτσι. Δε θα μου άρεσε αν άρχιζαν να σκέφτονται ή να λένε ότι είμαστε εμείς αυτοί που δε φέρουν αποτελέσματα».

«Και ο Λομάνα; Επανεμφανίστηκε;»

«Για την ώρα όχι».

«Περίεργο».

«Πράγματι. Αλλά αυτό είναι ένα από τα θέματα που κατά πάσα πιθανότητα θα λυθούν μες στις επόμενες μέρες».

«Πολλά θέματα απομένουν να λυθούν», σχολίασε η Αλίθια.

«Όχι και τόσο πολλά. Αυτό με τον Σαντοίς στέκει πέρα για πέρα. Μια υπόθεση που στηρίζεται σε πολλά στοιχεία και όπου εμπλέκονται πολλά λεφτά και μια προσωπική προδοσία. Έχουμε την ομολογία του και αποδείξεις που τη στηρίζουν. Όλα ταιριάζουν».

«Κατ' επίφαση».

«Ο Χιλ ντε Παρτέρα, ο υπουργός Εσωτερικών και το Ελ Πάρδο πιστεύουν πως η υπόθεση έχει διαλευκανθεί».

Η Αλίθια κάτι ετοιμαζόταν να πει, αλλά τελικά σιώπησε.

«Αλίθια, είναι αυτό ακριβώς που ήθελες. Δεν το βλέπεις;»

«Αυτό που ήθελα;»

Ο Λεάντρο την κοίταξε ίσια στα μάτια, όλο λύπη.

«Η ελευθερία σου. Να ελευθερωθείς από μένα, απ' τον μοχθηρό Λεάντρο, μια για πάντα. Να εξαφανιστείς».

Εκείνη τον κοιτούσε χωρίς να αποστρέφει το βλέμμα.

«Το λέτε στ' αλήθεια;»

«Σου έδωσα τον λόγο μου. Αυτή ήταν η συμφωνία. Μία τελευταία υπόθεση. Κι έπειτα η ελευθερία σου. Γιατί νομίζεις ότι ήθελα να έρθω στη Βαρκελώνη; Όλα αυτά θα μπορούσα να τα έχω τακτοποιήσει απ' το τηλέφωνο, χωρίς να βγω καν απ' το Παλάς. Άλλωστε ξέρεις πόσο λίγο μού αρέσει να ταξιδεύω».

«Και τότε γιατί ήρθατε;»

«Για να σε κοιτάζω καταπρόσωπο όταν θα το συζητούσαμε. Και για να σου πω ότι είμαι και θα είμαι πάντα φίλος σου».

Ο Λεάντρο την έπιασε από το χέρι και της χαμογέλασε.

«Είσαι ελεύθερη, Αλίθια. Ελεύθερη για πάντα».

Τα μάτια της κοπέλας γέμισαν δάκρυα. Χωρίς να το σκεφτεί, αγγκάλιασε τον Λεάντρο.

«Ό,τι κι αν συμβεί», είπε ο μέντοράς της, «ό,τι κι αν κάνεις, θέλω να ξέρεις ότι θα είμαι πάντα εδώ. Για ό,τι χρειαστείς. Χωρίς υποχρεώσεις και δεσμεύσεις. Το υπουργείο με εξουσιοδότησε να σου κάνω μια μεταφορά χρημάτων –ενός ποσού ύψους εκατόν πενήντα χιλιάδων πεσετών–, που θα μπουν στον λογαριασμό σου μέχρι το τέλος αυτής της εβδομάδας. Ξέρω ότι δεν πρόκειται να με χρειαστείς, ούτε να σου λείψω, αλλά, αν δε σου φαίνεται υπερβολικό που σ' το ζητάω, παίρνε με κανένα τηλέφωνο πότε πότε, ας είναι και μόνο τα Χριστούγεννα. Θα το κάνεις;»

Η Αλίθια κατένευσε. Ο Λεάντρο τη φίλησε στο μέτωπο και σηκώθηκε.

«Το τρένο μου φεύγει σε μία ώρα. Καλά θα κάνω να ξεκινήσω για τον σταθμό. Μην έρθεις να με αποχαιρετήσεις. Σε καμιά περίπτωση. Δε μου αρέσουν οι σκηνές, το ξέρεις ήδη».

Εκείνη τον συνόδευσε μέχρι την πόρτα. Ακριβώς τη στιγμή που έβγαινε, ο Λεάντρο στράφηκε προς το μέρος της και για πρώτη φορά στη ζωή της της φάνηκε ντροπαλός και διστακτικός.

«Δε σου το έχω ξαναπεί ποτέ αυτό που θα σου πω τώρα, γιατί δεν ήξερα αν είχα το δικαίωμα, αλλά πιστεύω ότι μπορώ να το κάνω πια. Σε αγάπησα και σ' αγαπάω σαν κόρη μου, Αλίθια. Μπορεί να μην κατάφερα να 'μαι ο καλύτερος πατέρας, αλλά εσύ στάθηκες

η μεγαλύτερη χαρά στη ζωή μου. Εύχομαι να είσαι ευτυχισμένη. Κι αυτή, πράγματι, είναι η τελευταία μου εντολή».

5

Ηθελε να τον πιστέψει. Ήθελε να τον πιστέψει, με την αγωνία που σου γεννάει η υποψία ότι η αλήθεια πονάει και ότι οι δειλοί ζουν περισσότερο και καλύτερα, έστω και μέσα σε μια φυλακή φτιαγμένη από τα ίδια τους τα ψέματα. Βγήκε στο παράθυρο για να δει τον Λεάντρο που κατευθυνόταν προς το αυτοκίνητο που τον περιέμενε στη γωνία. Ένας σοφέρ με σκούρα γυαλιά τού κρατούσε ανοιχτή την πόρτα. Ήταν ένα από κείνα τα μαύρα, επιβλητικά οχήματα, σαν τανκς με σκούρα παράθυρα και ακατάληπτες πινακίδες που φαινόταν πότε πότε να κινούνται μες στην κυκλοφορία σαν νεκροφόρες, αυτοκίνητα που μπροστά τους όλοι παραμέριζαν, γιατί ήξεραν χωρίς να χρειάζεται να ρωτήσουν ότι δε μετέφεραν συνηθισμένους ανθρώπους και το καλύτερο θα ήταν απλώς να προσπεράσουν. Πριν μπει στο αυτοκίνητο, ο Λεάντρο στράφηκε μια στιγμή και σηκωσε το βλέμμα προς το παράθυρό της. Τη χαιρέτησε γνέφοντας με το χέρι και, όταν η Αλίθια πήγε να καταπιεί το σάλιο της, διαπίστωσε ότι το στόμα της είχε στεγνώσει. Ήθελε να τον πιστέψει.

Πέρασε μία ώρα ανάβοντας το ένα τσιγάρο πίσω απ' το άλλο και πηγαίνοντας πέρα δώθε μες στο διαμέρισμα σαν φυλακισμένο αγρίμι. Κάμποσες φορές, όχι μια και δυο, πήγε μέχρι το παράθυρο για να ρίξει μια ματιά στην απέναντι πλευρά του δρόμου, με την ελπίδα να δει τον Βάργκας στο δωμάτιό του, πάνω από το Γκραν Καφέ. Δεν είδε όμως ούτε ίχνος του. Ο χρόνος που έλειπε του έφτανε και με το παραπάνω για να τηλεφωνήσει στη Μαδρίτη και να λάβει τις εντολές του. Κατά πάσα πιθανότητα, θα είχε βγει να κάνει καμιά βόλτα για να ξεθολώσει ο νους του, στους δρόμους εκείνης της Βαρκελώνης που σύντομα θα αποχαιρετούσε. Το τελευταίο που θα ήθελε εκείνη τη στιγμή ήταν να βρεθεί παρέα με την Αλίθια και να εκτεθεί στον κίνδυνο να του βγάλει τα μάτια που τα είχε πει όλα στον Λεάντρο. Δεν είχα άλλη επιλογή. Κι αυτό θα της άρεσε να μπορούσε να το πιστέψει.

Με το που έφυγε ο Λεάντρο, είχε αρχίσει να νιώθει μια σουβλιά στον γοφό της. Αρχικά την είχε αγνοήσει, αλλά τώρα μπορούσε να νιώσει έναν βουβό πόνο που παλλόταν με τον ρυθμό του σφυγμού της. Η αίσθηση ήταν λες και κάποιος προσπαθούσε να της μπηξει ένα καρφί στο πλευρό χτυπώντας απαλά με ένα σφυρί. Μπορούσε να φανταστεί τη μεταλλική του μύτη να γρατζουνάει το σμάλτο του οστού και να εισχωρεί σιγά σιγά. Κατάπιε μισό χάπι με άλλο ένα ποτήρι κρασί και ξάπλωσε στον καναπέ να περιμένει να την πιάσει το φάρμακο. Ήξερε ότι έπινε πολύ. Δε χρειαζόταν το βλέμμα του Βάργκας ή του Λεάντρο να της το θυμίζουν. Το ένιωθε στο αίμα και στην ανάσα της, αλλά ήταν το μόνο που καταπράυνε την αγωνία της.

Έκλεισε τα μάτια κι άρχισε να αναλύει την ιστορία του Λεάντρο. Αυτός ο ίδιος της είχε μάθει όταν ήταν ακόμα πολύ μικρή να ακούει και να διαβάει πάντα με τα μάτια ανοιχτά. «Η ευγλωττία μιας αφήγησης βρίσκεται πάντα σε άμεση συνάρτηση με την ευφυΐα εκείνου που τη διατυπώνει, όπως ακριβώς και η αξιοπιστία της είναι ανάλογη με τη βλακεία αυτού που την ακούει», της είχε πει.

Η ομολογία του Σαντρίς, σύμφωνα με την εκδοχή που είχε αναφέρει ο Χιλ ντε Παρτέρα στον Λεάντρο, ήταν φαινομενικά τέλεια, κυρίως επειδή δεν έδειχνε να είναι τέλεια. Εξηγούσε όλα όσα είχαν συμβεί, αλλά άφηνε και κάποια κενά, όπως συνέβαινε πάντα με τις πιο αληθοφανείς εξηγήσεις. Η αλήθεια ποτέ δεν είναι τέλεια και ποτέ δεν ταιριάζει με όλες τις προσδοκίες. Η αλήθεια γεννάει πάντα αμφιβολίες και απορίες. Μόνο το ψέμα γίνεται εκατό τοις εκατό πιστευτό, γιατί δε χρειάζεται να δικαιολογήσει την πραγματικότητα, αρκεί απλώς να μας λέει αυτό που θέλουμε να ακούσουμε.

Ο συνδυασμός του χαπιού με το αλκοόλ άρχισε να την πιάνει μετά από δεκαπέντε λεπτά και ο πόνος μειώθηκε σταδιακά, μέχρι που δεν έμενε πια παρά ένα αιχμηρό μυρμηγκιασμα που είχε συνηθίσει να αγνοεί. Άπλωσε το χέρι της κάτω απ' τον καναπέ και τράβηξε έξω την κούτα με τα έγγραφα που είχαν πάρει από την αποθήκη του δικηγόρου Μπριάνς. Δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει στη σκέψη ότι ο Λεάντρο είχε περάσει εν αγνοία του όλο το πρωί με τον αυτοκρατορικό του πισινό καθισμένο πάνω από εκείνες τις πληροφορίες. Έριξε μια ματιά στους φακέλους που περιείχε η κούτα. Μεγάλο μέρος όλων εκείνων –ή έστω το μέρος που τους ενδιέ-

φερε– είχε ήδη συμπεριληφθεί στην επίσημη αφήγηση των γεγονότων. Ψάχνοντας όμως ξανά στο βάθος, βρήκε τον φάκελο που είχε γραμμένη πάνω του με το χέρι τη λέξη «ΙΣΑΒΕΛΑ», χωρίς καμία άλλη ένδειξη. Τον άνοιξε κι έβγαλε από μέσα ένα τετράδιο με σημειώσεις. Από την πρώτη σελίδα γλίστρησε ένα κομμάτι λεπτό χαρτόνι. Ήταν μια παλιά φωτογραφία, που είχε αρχίσει να ξεθωριάζει στα περιθώρια. Έδειχνε μια νεαρή κοπέλα με ανοιχτόχρωμα μαλλιά και ζωηρό βλέμμα, που χαμογελούσε στην κάμερα έχοντας όλη τη ζωή μπροστά της. Κάτι σ' εκείνο το πρόσωπο της θύμιζε τον νεαρό που είχε συναντήσει βγαίνοντας από το βιβλιοπωλείο Σεμπέρε και Υιοί. Τη γύρισε απ' την άλλη μεριά και αναγνώρισε τον γραφικό χαρακτήρα του δικηγόρου Μπριάνς:

Ισαβέλα

Ο τρόπος που το είχε γράψει ο Μπριάνς και το γεγονός ότι είχε ξεχάσει το επίθετό της φανέρωναν πως της έτρεφε μεγάλη αφοσίωση. Τον δικηγόρο των χαμένων υποθέσεων δεν τον βασάνιζε μόνο η συνειδησή του, αλλά και ο πόθος. Άφησε τη φωτογραφία πάνω στο τραπέζι και ξεφύλλισε το τετράδιο. Όλες οι σελίδες ήταν γραμμένες στο χέρι, με έναν γραφικό χαρακτήρα καθαρό, κρυστάλλινο, ολοφάνερα γυναικείο. Μόνο οι γυναίκες γράφουν τόσο καθαρά, χωρίς να κρύβονται πίσω από παράλογες φιοριτούρες. Τουλάχιστον όταν το κάνουν για τον εαυτό τους και για κανέναν άλλο. Η Αλήθεια γύρισε στην πρώτη σελίδα και άρχισε να διαβάζει.

Το όνομά μου είναι Ισαβέλα Ζισπέρ και γεννήθηκα στη Βαρκελώνη το 1917. Είμαι είκοσι δύο ετών και ξέρω ότι ποτέ δε θα κλείσω τα είκοσι τρία. Γράφω αυτές τις γραμμές ωθούμενη από τη βεβαιότητα ότι μου μένουν λίγες μέρες ζωής και ότι σύντομα θα εγκαταλείψω αυτούς στους οποίους χρωστώ τα περισσότερα σε τούτο τον κόσμο: τον γιο μου τον Ντανιέλ και τον σύζυγό μου τον Χουάν Σεμπέρε, τον πιο καλό άνθρωπο που έχω γνωρίσει, που μου χάρισε εμπιστοσύνη, αγάπη κι αφοσίωση – δώρα που θα πεθάνω χωρίς να τα αξίζω. Γράφω για μένα, παίρνοντας μαζί μου μυστικά που δε μου ανήκουν και γνωρίζοντας ότι κανείς ποτέ δε θα διαβάσει αυτές τις σελίδες. Γράφω για να ανακαλέσω το παρελθόν και να

κρατηθώ στη ζωή. Η μόνη μου φιλοδοξία είναι να μπορέσω να θυμηθώ και να καταλάβω ποια υπήρξα και γιατί έκανα ό,τι έκανα ενόσω ακόμα έχω την ικανότητα να το πράξω και πριν με εγκαταλείψει η διαυγεία μου, που ήδη τη νιώθω να εξασθενεί. Γράφω παρόλο που με πονάει, γιατί η απώλεια και ο πόνος είναι το μόνο που με κρατάει πια ζωντανή και φοβάμαι να πεθάνω. Γράφω για να αφηγηθώ σ' αυτές τις σελίδες αυτά που δεν μπορώ να πω σ' εκείνους που περισσότερο αγαπώ χωρίς τον φόβο να τους πληγώσω και να βάλω τη ζωή τους σε κίνδυνο. Γράφω γιατί, όσο είμαι ακόμα ικανή να θυμάμαι, θα μείνω μαζί τους για λίγο ακόμα...

Για μία ώρα η Αλίθια χάθηκε στις σελίδες εκείνου του τετραδίου, αποκομμένη από τον κόσμο, τον πόνο ή την αβεβαιότητα στην οποία την είχε ρίξει η επίσκεψη του Λεάντρο. Επί μία ώρα υπήρχε μόνο η ιστορία που αφηγούνταν εκείνες οι λέξεις και που, πριν ακόμα φτάσει στην τελευταία σελίδα, ήξερε ότι δε θα μπορούσε να ξεχάσει ποτέ πια. Όταν έφτασε στο τέλος και κράτησε το τετράδιο με την εξομολόγηση της Ισαβέλας κλειστό πάνω στο στήθος της, τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα, ενώ μόλις και μετά βίας κατάφερε να πνίξει μια κραυγή φέρνοντας την παλάμη της στο στόμα.

Έτσι τη βρήκε ο Φερναντίτο λίγο αργότερα, όταν –αφού είχε χτυπήσει κάμποσες φορές την πόρτα χωρίς να πάρει απάντηση– άνοιξε και την είδε κουλουριασμένη στο πάτωμα, να κλαίει όπως δεν είχε ξαναδεί ποτέ άνθρωπο στη ζωή του. Δεν ήξερε τι να κάνει, πέρα απ' το να γονατίσει δίπλα της και να την αγκαλιάσει, ενώ η Αλίθια βογκούσε από τον πόνο, λες και κάποιος της είχε βάλει φωτιά στα σωθικά.

Η Αλίθια έβρεξε την πένα στο μελανοδοχείο και την άφησε να γλιστρήσει πάνω στο χαρτί, χαράζοντας μια γραμμή σε μπλε γυαλιστερό χρώμα. Έγραψε το όνομά της κι έμεινε να κοιτάζει το μελάνι που στέγνωνε σιγά σιγά. Η απόλαυση της λευκής σελίδας, που πάντα στην αρχή ανάδινε ένα άρωμα μυστηρίου γεμάτο υποσχέσεις, χάθηκε μεμιάς. Με το που άρχιζε κανείς να βάζει στο χαρτί τις πρώτες λέξεις, ανακάλυπτε ότι στη γραφή, όπως και στη ζωή, η απόσταση μεταξύ προθέσεων και αποτελεσμάτων πήγαινε χέρι χέρι με την αθωότητα με την οποία εκφράζονταν οι μεν και γίνονταν αποδεκτά τα δε. Βάλλθηκε να γράφει μια φράση που θυμόταν από ένα απ' τα αγαπημένα της βιβλία, όταν στάθηκε κι έστρεψε το βλέμμα προς την πόρτα. Άφησε την πένα πάνω στο χαρτί κι έμεινε να κοιτάζει σιωπηλή.

Τα έργα του Κάρολος Ρουίθ Θαφόν έχουν τιμηθεί με 22 λογοτεχνικά βραβεία και διακρίσεις.



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ

ISBN: 978-618-01-2430-9



9 786180 124309

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 20733